

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Novi Zagreb-Istok, Turinina 3

Poslovni broj: P-1475/2023-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu, po sucu toga suda Martini Klanac, u pravnoj stvari tužiteljice Sani Ljubičić, OIB 25144787510, Prilaz Gjure Deželića 81, Zagreb koju zastupa punomoćnica Maja Jurić, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANKA dioničko društvo, OIB 23057039320, Jadranski trg 3a, Rijeka, kojeg zastupa punomoćnica Dora Hanžeković Žuža, odvjetnica u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 8. svibnja 2026., u nazočnosti tužiteljice osobno uz punomoćnicu odvjetnicu Maju Jurić i odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 25. svibnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK D.D., Rijeka, Jadranski Trg 3A, OIB:23057039320 da tužiteljici SANI LJUBIČIĆ iz Zagreba, Prilaz Gjure Deželića 81, OIB: 25144787510 isplati iznos od 4.124,28 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačne iznose kako slijedi na iznos od:

- 4,34 EUR od 01.01.2005 do isplate,
- 0,32 EUR od 01.02.2005. do isplate,
- 1,21 EUR od 01.04.2009. do isplate,
- 8,81 EUR od 01.05.2009. do isplate,
- 2,96 EUR od 01.06.2009. do isplate,
- 6,73 EUR od 01.04.2010. do isplate,
- 9,49 EUR od 01.05.2010. do isplate,
- 16,19 EUR od 01.06.2010. do isplate,
- 21,65 EUR od 01.07.2010. do isplate,
- 33,79 EUR od 01.08.2010. do isplate,
- 10,60 EUR od 01.09.2010. do isplate,
- 16,46 EUR od 08.09.2010. do isplate,
- 52,21 EUR od 07.10.2010. do isplate,
- 41,41 EUR od 08.11.2010. do isplate,
- 41,85 EUR od 08.12.2010. do isplate,
- 58,10 EUR od 07.01.2011. do isplate,
- 67,30 EUR od 07.02.2011. do isplate,
- 60,59 EUR od 07.03.2011. do isplate,
- 58,09 EUR od 06.04.2011. do isplate,
- 59,11 EUR od 09.05.2011. do isplate,
- 74,27 EUR od 07.06.2011. do isplate,

- 88,02 EUR od 07.07.2011. do isplate,
- 108,88 EUR od 08.08.2011. do isplate,
- 114,54 EUR od 07.09.2011. do isplate,
- 90,55 EUR od 07.10.2011. do isplate,
- 84,41 EUR od 08.11.2011. do isplate,
- 84,26 EUR od 07.12.2011. do isplate,
- 92,19 EUR od 09.01.2012. do isplate,
- 98,75 EUR od 08.02.2012. do isplate,
- 98,95 EUR od 07.03.2012. do isplate,
- 95,29 EUR od 06.04.2012. do isplate,
- 96,40 EUR od 07.05.2012. do isplate,
- 100,67 EUR od 06.06.2012. do isplate,
- 0,05 EUR od 20.06.2012. do isplate,
- 96,20 EUR od 06.07.2012. do isplate,
- 2.226,96 EUR od 20.07.2012. do isplate, sa zakonskom zateznom kamatom po stopi propisanoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31.12.2007. godine, a od 01.01.2008. godine uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena do 31.7.2015. godine, a od 1.8.2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31.12.2022. godine, a od 1.1.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Utvrđuje se da ne postoji tuženikovo potraživanje prema tužiteljici u iznosu od 1.035,43 eura sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

r i j e š i o j e

I/. Utvrđuje se da je tužiteljica povukla tužbu za iznos od 387,58 eura sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

II/. Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.500,00 eura sa zakonskim zateznom kamatom, koja teče od 25. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi i tijekom postupka u bitnom navodi da je dana 31.5.2004., kao korisnik kredita, sa tuženikom, kao kreditorom, zaključila Ugovor o kreditu broj:

2402006-1031262160/51400607-5101936502, a kojim je tuženik odobrio i isplatio tužiteljici kredit u iznosu od 49.500,00 CHF, u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika, važećem na dan odobrenja.

Sukladno toč. 7. Ugovora o kreditu tužiteljica je kredit otplaćivala u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti, prema srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dan odobrenja žiro računa. Pozivajući se na odredbe čl. 118 i 138a Zakona o zaštiti potrošača, te čl. 502 C Zakona o parničnom postupku poziva se na kolektivni spor vođen vezano za ugovore o kreditima u valuti CHF, odnosno na presudu Visokog Trgovačkog suda PŽ-6632/2017 od 14.6.2018. kojom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4.7.2013. u dijelu kojim je presuđeno da su banke, među kojima je i tuženik povrijedili kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora nisu kao trgovcu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a koje postupanje je suprotno odredbama važećeg Zakona o zaštiti potrošača ili i odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Stoga tužiteljica tvrdi da je i u konkretnom slučaju odredba ugovora o kreditu u dijelu valutne klauzule u CHF ništetna, jer ju banka kao prosječnog potrošača nije informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke, radi čega je došlo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužiteljice kao potrošača.

Navodi da ništetnost navedene ugovorne odredbe pretpostavlja njeno pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bila dužna platiti da se od početka otplate do konačne otplate kredita za cijelo vrijeme primjenjivala otplate bez valutne klauzule, odnosno otplate prema ugovorenom tečaju kune naspram CHF naspram isplate kredita.

Poziva se na čl. 323. st. 1. ZOO kojim je propisano da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora. S tog osnova potražuje isplatu iznosa od 4.511,86 eura sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate, kao i parnični trošak.

1.1. Konačno uređenim tužbenim zahtjevom u podnesku od 30.3.2026. godine (nakon provedenog financijskog vještačenja), tužiteljica predlaže da sud donesene presudu kojom će se naložiti tuženiku plaćanje iznosa od 4.124,28 eura, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate. Zaključno, tužitelj potražuje i parnični trošak sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

2. Dakle, tužitelj je sniženjem tužbenog zahtjeva, povukao tužbu za iznos od 387,58 eura, kojem povlačenju tužbe se tuženik nije protivio, pa je primjenom odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a odlučeno kao u izreci rješenja pod I.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva, ističući prvenstveno prigovor zastare. navodi da tužiteljica mora dokazati status potrošača, jer da se isti ne presumira. Tvrdi da su odluke Trgovačkog suda i Visokog Trgovačkog suda donesene u kolektivnom sporu, a na koje se poziva tužiteljica nepravilne i nezakonite. To stoga što sukladno Direktivi Vijeća 93/13/EEZ od 5.4.1993. godine,

odredba o valutnoj klauzuli je odraz dispozitivne zakonske odredbe iz čl. 22 Zakona o obveznim odnosima, te je stoga i sukladno sudskoj praksi suda EU isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, čak i ako se o njoj nije pojedinačno pregovaralo. Smatra da je sukladno i odluci VTS-a potrebno u svakom pojedinom slučaju utvrditi okolnosti informiranosti potrošača prije zaključenja ugovora i u vrijeme zaključenja ugovora. Tuženik navodi da su tužiteljici bile dostupne sve informacije, prvenstveno u reklamnom materijalu i oglasima, u kojima su bile i ponude kredita u valuti EUR, i USD, a ne isključivo CHF, isticao i rizik kreditnog zaduživanja, te egzaktno prikazivao na lecima kretanje tečaja CHF, EUR i USD u odnosu na kunu. Također navodi da su tužiteljici kao i svim ostalim klijentima i u samim bankama predočavani obrasci kojima im se dodatno pojašnjava valutna klauzula i promjena tečajeva stranih valuta za koje je vezana valutna klauzula koja utječe na promjenu iznosa povrata kredita. (Informacija-pojam valutne klauzule, gdje su primjerice predočeni izračuni, brošura sa grafičkim prikazom kretanja tečajeva CHF, USD i EURO). Također navodi da su u svakoj poslovnici banke dostupni takvi podaci, kao i na besplatnom info telefonu ili na internet stranici banke. Također navodi da je iz samog ugovora o kreditu razvidno da je u ugovornoj odredbi jasno navedeno da je korisnik kredita upoznat sa mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama koji može nastati uslijed promjene tečaja, kao i da ga je banka informirala o svim posljedicama i rizicima promjene tečaja. Stoga smatra da je tužiteljici bilo na raspolaganju dovoljno informacija temeljem kojih bi mogla shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz valutu CHF i rizike. Također navodi da ni na koji način nije sugerirao klijentima opciju kredita, ili ih nagovarao, pa tako niti tužiteljicu. Osim toga navodi da ugovaranjem valutne klauzule u valuti CHF tuženik nije ostvarivao nikakav ekstra profit na tečajnim razlikama, jer je banka bila zadužena u istoj valuti, pa je trpjela isti valutni rizik. Smatra da su i tužitelj i tuženik dobrovoljno prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja, što je prvenstveno vidljivo iz činjenice da je postojala mogućnost izbora između različitih financijskih proizvoda sa različitim uvjetima. Stoga smatra da odredba ugovora kojim se glavnica kredita veže uz valutu CHF nije nepoštena, jer je ista jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužiteljici kao prosječnom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama. Tuženik se protivi i zatraženom tijeku zateznih kamata od dospelja svakog pojedinog plaćenog anuiteta, već smatra da ukoliko bi sporna ugovorna odredba bila ništeta, i kada bi se radilo o restitucijskom zahtjevu, tada bi eventualno kamata tekla od pravomoćnosti presude kojom je pružena kolektivna zaštita, odnosno 15.6.2018. godine. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troška postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je pročitao Ugovor o kreditu od 31.5.2004. (list 17-19 spisa), Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 8.6.2004. (list 8-12 spisa), Ugovor o kupoprodaji nekretnine između Stjepana Koniga i tužiteljice od 18.5.2004. i Aneks istom (list 23-26 spisa), informacije tuženika o kreditima (list 77-92 spisa), otplatni plan (list 182 i 185, 199-202, 209-210 spisa), pregled prometa po kreditu (list 186-198 spisa), provedeno je financijsko vještačenje (list 291-310 spisa), saslušana je tužiteljica (list 333 spisa), te je pročitana dostavljena sudska praksa.

4. Ocjenom svakog dokaza pojedinačno i svih dokaza zajedno, sud je utvrdio da je konačno uređen tužbeni zahtjev osnovan.

5. Svu naprijed navedenu dokumentaciju sud je cijenio kao vjerodostojnu, a vjerodostojnost iste niti stranke nisu dovodile u pitanje.

6. Dakle, predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice za isplatom utuženog iznosa koji je tuženik stekao temeljem ništetne ugovorne odredbe kojom je ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju banke (tuženika) za CHF, važećem na dan puštanja kredita u tečaj.

7. Trgovački sud u Zagrebu je 7. travnja 2013. donio presudu P-1401/12 u sporu za zaštitu potrošača protiv osam tuženih banaka, među njima i ovdje tuženika. Tom presudom je utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača unoseći u ugovore o kreditu ništetne odredbe o valutnoj klauzuli kojom je glavnica vezana uz švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnog ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. U tom postupku je nadalje od strane sudova obrazloženo da takva odredba nije bila razumljiva za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po njih kao potrošače, time da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima pri čemu su banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita.

7.1. Navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/17 u odnosu na valutnu klauzulu, kao i kasnijim odlukama Vrhovnog i Ustavnog suda.

8. Sud je mišljenja da je u ovom predmetu, temeljem čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača i čl. 502.c ZPP-a, vezan za utvrđenja iz te presude. To vrijedi neovisno o tome što je u odredbi članka 502.c ZPP-a tek izmjenama i dopunama koje su stupile na snagu 1. rujna 2019. (Narodne novine RH br. 70/19), odredba dopunjena na način da se izričito naznačilo da je u posebnim parnicama i za isplatu (a ne samo za naknadu štete, kako je ranije stajalo), sud vezan za utvrđenja iz odluke povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, kao i da je u odredbi članka 118. Zakona o zaštiti potrošača naznačeno da se utjecaj odluke iz tog postupka odnosi na posebne parnice za naknadu štete. To iz razloga jer je općenito odredbe o tužbi radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača potrebno tumačiti polazeći od njihova smisla, dakle teleološki, pa je razvidno da je namjera zakonodavca i prije opisane izmjene bila da se učinak odluke iz postupka povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava proteže i na posebne parnice u kojima pojedinačni tužitelj traži zaštitu zbog upravo tog povrijeđenog prava. U suprotnom, tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava, odnosno odluka povodom te tužbe ne bi imala niti smisla. Stoga nisu osnovani prigovori tuženika u kojima tvrdi suprotno.

9. Iz predmetnog ugovora o kreditu razvidno je da se radi o stambenom kreditu građana preko 3 godine, uz čvrstu valutnu klauzulu, za kupnju nekretnine. Navedeno tuženik posebno ne spori. Dakle, radi se o potrošačkom ugovoru.

10. Sporno je li ugovorna odredba kojom je ugovorena otplata kredita u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan puštanja kredita u tečaj nepoštena, a time i ništetna, odnosno je li ista odredbe u suprotnosti sa propisima kojima je uređena zaštita potrošača. Sporna je i zastara zahtjeva, kao i nesavjesnost tuženika, a time i zahtjev za kamatu kako istu potražuje tužiteljica.

11. Iz predmetnog Ugovora o kreditu za kupnju nekretnine, sud je utvrdio da Ugovor sadrži odredbu o valutnoj klauzuli kojom je iznos anuiteta vezan uz valutu švicarski franak (CHF). Upravo je ta odredba bila predmet spora u navedenoj parnici za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača.

12. Međutim, bez obzira na utvrđenja iz kolektivne presude, sud, imajući u vidu shvaćanje Ustavnog suda Republike Hrvatske iz Odluke br. U-III/5358/21, smatra da tuženik ima pravo dokazivati da je konkretnom potrošaču dao potrebne obavijesti o spornim ugovornim odredbama. Međutim, tuženik nije dokazao da su upozorenja tužitelja o riziku valutne klauzule bila odgovarajuća, a upravo je na tuženoj banci teret dokazivanja o obaviještenosti potrošača u predugovornoj fazi sklapanja konkretnog ugovora. Pozivanje tuženika na promotivne uvjete kredita, informacije, grafičke prikaze i sl. koji su bili javno dostupni putem mrežnih stranica, te u banci, te informacije koje su se davale putem besplatnih telefona, ne mogu se smatrati odgovarajućim upozorenjem i informiranošću koje je dužan bio tužiteljici dati tuženik u svakom konkretnom slučaju. To tim više što i sam tuženik u odgovoru na tužbu navodi da „donošenje odluke o kreditnom zaduženju predstavlja značajnu obvezu, prvenstveno novčanu, te se takva odluka zasigurno ne može temeljiti samo na reklami bez opširnog prikupljanja daljnjih obavijesti kako kod Banke tako i općenito, a takve obavijesti je Banka stavila na raspolaganje svakom klijentu pa tako i tužitelju, kako je ranije opisano“.

12.1. Saslušana je tužiteljica koji je u svom iskazu rekla da je 2004. godine odlučila riješiti svoje stambeno pitanje, te da je pronašla stan koji joj je odgovarao, nakon čega je otišla u banku (tuženiku), kako bi se interesirala za kredit koji joj je bio potreban kako bi realizirala kupnju stana. U banci je predložila svoje potrebe i dokumentaciju o svojim primanjima i odmah joj je rečeno da imaju odlične kreditne linije u valuti CHF. Navodi da su na samoj banci bile reklame o kreditima u valuti CHF. Rečeno joj je također da za takav kredit, za razliku od kredita u drugim valutama, nisu potrebni jamci, što je njoj bilo jako bitno. Prezentiran joj je taj kredit kao najbolji kredit na tržištu. Rečeno joj je u banci da postoje i krediti u drugim valutama, ali su imali drugačije uvjete, odnosno bili su potrebni jamci, krediti su bili skuplji, tako da joj je kredit u valuti CHF prezentiran kao najpovoljniji i najbolji koji sigurno može dobiti, dok za druge nije bilo sigurno, a njoj je novac trebao jer je već pronašla stan. Posebno joj je bilo interesantno i privuklo ju je to što joj nisu bili potrebni jamci. Odlučila se za taj kredit u valuti CHF i obavila je solemnizaciju ugovora kod javnog bilježnika. Pravnik je po struci, poznat joj je pojam i promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, ali joj je rečeno da je to „stabilno“ i da ona nije imala razloga ne povjerovati u to što joj je u banci rečeno, jer je sama znala da je Švicarska stabilna država. Postupak solemnizacije kod javnog bilježnika je trajao oko 2 min. i ništa joj posebno nije objašnjavano. Navodi da niti u banci, a niti kod javnog bilježnika nije imala poziciju

pregovaranja o bilo čemu, već je bio princip „uzmi ili ostavi“. Isplanirala si je i napravila kalkulaciju sa ratom koja joj je u banci izračunata oko nekih 2.600,00 kn, s tim da je uzela u obzir i promjenjivu kamatnu stopu zbog koje je uzela u obzir da se rata može i nešto povećati, ali kada su rate narasle na 3.600,00 kn, odlučila se otići u banku da pita što se to događa, ali su joj tamo rekli da je to tako i da se tu ne može ništa napraviti, nakon čega se odlučila „zatvoriti“ taj kredit. Navodi da je stan kupljen tim kreditom koristila isključivo za potrebe stanovanja.

12.2 Sud je stava da iz iskaza tužitelja, kojeg ocjenjuje životnim, logičnim i uvjerljivim, ne proizlazi da bi joj tuženik u konkretnom slučaju dao odgovarajuće obavijesti o spornoj odredbi, niti da bi se o istoj posebno pregovaralo. Sud vjeruje da je tužiteljici kao dipl. pravnici bio poznat pojam valutna klauzula na jednoj općenitoj razini, te da je uzela u obzir da se rata može povećati, ali da na mogućnost drastičnog povećanja rate (za 1.000 kn), nije bila upozorena od strane tuženika i da joj je predmetni kredit prezentiran kao stabilan. To proizlazi i iz čl. 3. predmetnog ugovora o kreditu u kojem je izričito navedeno da se radi o stambenom kreditu uz čvrstu valutnu klauzulu. Pritom se ponovno napominje da je na tuženoj banci teret dokazivanja o obaviještenosti potrošača u predugovornoj fazi sklapanja konkretnog ugovora.

12.3. Sud nije cijenio pisani iskaz Danice Kozice, zaposlenice banke na poziciji voditelja službe upravljanja iskustvom klijenata, jer se svjedoci saslušavaju usmeno na ročištu, a koji dokaz tuženik nije priložio. Osim toga, navedena osoba nije sasvim sigurno upoznata sa konkretnim ugovornim odnosom sa tužiteljicom.

12.4. Isto tako mailovi Danice Kozice koje je tuženik dostavio u spis su upute kako postupati sa klijentima kod sklapanja stambenih kredita sa valutnom klauzulom i odgovarati na pitanja klijenata, ali isti ne dokazuju da su doista službenici banke prije odnosno za vrijeme sklapanja tih ugovora u potpunosti informirali klijente, odnosno da je u konkretnom slučaju tužiteljica dobila sve potrebne informacije za donošenje odluke.

13. Imajući u vidu naprijed navedeno, sud je utvrdio da je odredba predmetnog Ugovora o načinu otplate kredita primjenom valutne klauzule (u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dan puštanja kredita u tečaj), ništetna.

14. Člankom 323. i 324. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, dalje-ZOO), propisano je da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je stekla na osnovu ništetnih odredbi ugovora.

15. Financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Mariu Tkalecu iz Vještak Tkalec d.o.o. je utvrđeno da ukoliko su po predmetnom kreditu ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF:

- samo pozitivne razlike iznose ukupno 31.074,38 kn, odnosno 4.124,28 eura;
- samo negativne razlike iznose -7.801,44 kn, odnosno -1.035,43 eura;

15.1. Stranke nisu prigovarale pisanom nalazu i mišljenju, a također je i sud utvrdio da je isti jasan, detaljno obrazložen, izrađen temeljem dokumentacije o kreditu, te ga je kao takav sud prihvatio.

16. Kako iz vještak Tkalec izračunao i negativne tečajne razlike, tuženik je u podnesku od 30.4.2026. godine istaknuo prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnova potplaćenih i povlašćenih anuiteta u iznosu od 1.035,43 eura sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate.

16.1. Tužiteljica se istom protivila, te istaknula prigovor zastare, koji je osnovan.

Naime, odredbom čl. 226. st. 2. ZOO-a propisano je da anuiteti zastarijevaju u roku od tri godine od dospijeca svakog pojedinog anuiteta. Budući da je tuženik prigovor radi prebijanja istaknuo u podnesku od 30.4.2026., a da su potraživanja negativnih tečajnih razlika dospjela u periodu od srpnja 2004. do veljače 2010., osnovan je prigovor zastare koji je istaknula tužiteljica, pa je utvrđeno da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju (toč. II izreke).

16.2. Pritom se napominje da se na procesnopravni prigovor radi prebijanja ne primjenjuju odredbe članka 198. ZOO-a (čl. 339. ZOO/91) o materijalno pravnom prijeboju sa zastarjelom tražbinom, prema kojoj se dug može prebiti sa zastarjelim potraživanjem ako ono još nije bilo zastarjelo u času kad su se stekli uvjeti za prijeboj (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rješenju posl. br. Rev-x 966/2015-3 od 23. rujna 2020.).

17. Slijedom svega naprijed tužiteljica je s osnove nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli tuženiku preplatio iznos od ukupno 4.124,28 eura.

18. U odnosu na prigovor zastare tuženika treba reći da je na prvoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 kao posljedica utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. Iz objedinjenog pravnog shvaćanja o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovornih odredaba u CHF od 1.3.2022., zastarni rok će početi teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena nišetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno o naknadnog utvrđenja nišetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredaba kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača.

Prema tome, s obzirom da je tužba podnesena 13.6.2023., a pravomoćna sudska odluka kojom je utvrđena nišetnost ugovora je donesena 14.6.2018. u odnosu na valutnu klauzulu, zastara u konkretnom slučaju nije nastupila u odnosu na zahtjev za isplatom razlike zbog nišetne odredbe o valutnoj klauzuli, jer nije protekao petogodišnji zastarni rok.

18.1. S obzirom na naprijed navedeno nije protekao petogodišnji zastarni rok, za potraživanje utuženog iznosa koji je tužitelj preplatio tuženiku zbog ugovorene valutne klauzule, pa prigovor zastare nije osnovan.

19. Stoga je tužitelju valjalo dosuditi iznos od 4.124,28 eura (toč. I. izreke).

20. Člankom 1115. ZOO-a propisano je da kad se vraća stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i zatezne kamate. Budući da je banka kod ugovaranja odredbe o valutnoj klauzuli bila svjesna posljedica i rizika tih odredbi, sud smatra da je ista nepošteni stjecatelj pa je dužna isplatiti zatezne kamate od dana stjecanja (uplata od strane tužiteljice), a on je utvrđen uvidom u financijsku dokumentaciju u spisu, a uplate tuženik ne osporava (toč. I izreke).

21. O parničnom trošku odlučeno je primjenom čl. 154. st. 1. i 155- ZPP-a, kao i odredaba Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23), vrijednost predmeta spora i zahtjev tužitelja.

Tako je tužitelju priznat trošak za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7/1), za sastav podneska od 28.6.2024. i 30.3.2026. u iznosu od 200,00 eura za svako (Tbr. 8/1), za zastupanje na ročištima 7.3.2025. i 8.5.2026. u iznosu od 200,00 eura za svako (Tbr. 9/1), te trošak financijskog vještačenja u iznosu od 500,00 eura što je ukupno 1.500,00 eura.

21.1. Tužitelju nije priznat trošak sudske pristojbe za tužbu i presudu, jer oslobođen od plaćanja istih kao potrošač u parnici pokrenutoj na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa.

U Zagrebu, 25. svibnja 2026.

Sutkinja
Martina Klanac

UPUTA O REDOVITOM PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste Županijskom sudu. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda.

DNA:

1. Punomoćniku tužiteljice
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30888-85335**

Kontrolni broj: **02917-b1461-04a77**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.